

ХРИСТО ПОЩАКОВ КОНТАКТ „Х“

chitanka.info

Разказът е издаден във вестник „Стършел“, бр.40, 2002 година

Преваляше пладнe, а в двора на баба Цена и дядо Петко слънцето продължаваше да изсипва огън и жупел. Пуйките бяха замрели в кротки пози под редките сенки, кокошките стояха редом до тях и от време а време немощно издаваха по някой приглушен звук. Горещият пращен двор копнееше за свеж полъх, но той щеше да пристигне едва привечер, когато хладният въздух се смъкнеше от околните планини. Забравеното от Бог и Цар село дремеше в юлския зной, нажеженото време се точеше като олио. Мързеливата тишина се нарушаваше само от воплите на винаги неспокойното прасе, забило котва в калта на близката кочина.

Измазаната с вар къщичка очакваше обитателите си, които в момента се намираха на собствения си бостан, заети с изтребване на гризачи. Въпреки пределната си възраст, старците чевръсто се навеждаха и зареждаха всяка миша дупка с примамка, пропита от страшна отрова.

Спасила част от засегнатата продукция в магарешката каручка, баба Цена първа се завърна в къщи. В това време дядо Петко, съратникът ѝ в живота, който бе акостирал по пътя, вече бе довялкъл немощния си задник до единственото кафене на селския площад, което вечер се превръщаше в кръчма. Там го очакваха неговите все още живи акрани.

Докато той бистреше тънките нюанси на съвременната политика и посръбваше чашка кафе, бабичката му привърши с разтоварването, разпрегна магарето и го поведе към яхъра до кочината във вътрешното дворче.

Въпреки зноя, пуйките запиукаха неспокойно, кокошките се мушнаха в междината под плета и се скупчиха около нея, а прасето изгрухтя многозначително. Баба Цена се насочи към коша за царевица и не забеляза как непосредствено зад гърба ѝ увисна малка летяща чиния. Апаратът се приземи в близост до кочината и от него излезе човекоподобно същество, облечено в комбинезон от лъскава материя. То се огледа, забеляза я и се отправи към нея. Предишната седмица бабичката си бе счупила очилата и извънземният леко ѝ се мержелееше, но това не ѝ попречи да му връчи кофата с царевичното

зърно и да посочи ярмомелката до кочината. През този ден на прасето му се полагаше истинска царевична ярма.

Цвак Хъм Хав — главен експерт по контактите с хуманоидни цивилизации, пристигнал от четвъртата планета на Алдебаран, мигновено възприе смисъла на исканото от него, пое кофата, отнесе я до машинката и изсипа съдържанието ѝ в бункерчето над нея. След това завъртя юнашки дървената ръкохватка.

„Добро момче — помисли си баба Цена. — Прилича на чужденец, но не се срамува да помогне“.

„Добри хуманоиди — заключи Цвак. — Грижат се за прехраната на по-слабоумните си събрата“.

Извънземният събра в кофата ярмата и влезе в кочината. Докато я изсипваше в копанята, направи сензорен анализ на мозъка на прасето, усети слабото му място и го почеса по гърба. „Съществува е по-умно, отколкото очаквах“ — продължи Цвак с разсъжденията, а по-нисшият в степента на йерархията на разуми, доволно изгрухтя.

В това време пристигна дядо Петко. Баба Цена изостави заниманията си с пуйките и кокошките и се отпрати към къщичката, с намерение да нахрани дългогодишната си половинка.

— Имаме посетител — съобщи тя новината. — Не зная от къде се взе, ама прилича на чужденец.

— Бре, тия туристи, къде ли не се завират! — дълбокомислено заяви дядото и се насочи към кочината.

Извънземния жител излизаше от нея и едва не се сблъска със стареца. Той от своя страна гордо се обърна към непознатия, втренчи се в лъскавия му комбинезон, после тикна пръст в гърдите си и рече:

— Их бин Петко /аз съм Петко/.

С това изчерпа познанията си по немски език, придобити по време на втората световна война.

— Гър Гар Цвак — отвърна непознатият и се тупна отпред.

— Сил ву пле, Цвак — подкани дядото, изстискаше от себе си единствената френска фраза, която знаеше, след това тръгна към мазата на къщата.

Пришълецът го последва и влезе в странното помещение. Дядо Петко премести трикрако столче и му предложи с жест да седне до ниската софра. Извънземният разглеждаше любопитно сушените

връзки чушки и сплитки с чесън, които висяха окачени по стените. Изглежда аборигените от тази планета притежаваха чувство за красота.

— Ценооо! — извика властно старецът. — Я донеси мезе и наточи от старото вино!

Хвърляйки гневни погледи, бабичката донесе две гледжосани чаши и тропна каната на софрата. След малко донесе и нарязан суджук. Тя по принцип не обичаше навляците, защото всички бяха авантажи. После се сети, че чужденецът ѝ беше помогнал и донякъде се смири.

— Суджукен — каза дядо Петко на немски и подаде вилица на госта. — Дер мискетен — продължи той на същия чужд език и напълни чашите. — Наздравен!

— Дер мискетен — повтори пришълецът и близна от течността.

„Прилича на нашия хвар — помисли Цвак. — Доста приличен вкус за такива примитиви“.

Докато дядо Петко и извънземният заздравяваха контакта между цивилизациите си, селската клюкарка вече беше проучила в детайли подробностите около космическата инвазия. Новината бързо плъзна наоколо. След около час кметът влезе във вътрешното дворче и се завъртя около странния апарат. След два часа изумените селски погледи се заковаха в мигащите светлини на няколко полицейски коли, а след още няколко, падналият мрак се озари от светкавиците на апаратите на журналистите. Докато новината вече обикаляше света, те яростно се насочиха към мазето и се заблъскаха пред входа му. По някое време дядо Петко, грачейки юнашка песен, излезе от него, прегърнал извънземния жител, после двамата с нестройна стъпка се отправиха към мястото на приземяването.

Силите на стареца стигнаха до пейката пред коша за царевица. Там те го напуснаха и той се пренесе в обятията на съня.

Извънземният влезе в кочината, където обитаващото я същество му беше харесало.

— Дер мискетен — изрева Цвак дълбокомислено и почеса прасето по гърба. След това се подпря на дървената преграда и заспа до него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.